

Свиленъ зеленъ ся знаменъ подадѣ
 Храбрый го младѣ момакъ носѣше.
 В' лице приличенъ бѣ войводѣ
 Кой напорѣдѣ с' него идѣше.

В' влатнѣ одѣждѣ бѣш' облѣченъ,
 Свѣтло урѣжѣе г' украсяваше,
 С' погледѣ великолѣненъ страшенъ,
 В' стасѣ ея отѣ други отличаваше!

Млади се момцы лични юнацы
 Отѣ дългѣ пѣть виждаше с' идѣхѣ;
 Всякы си пушкѣ държѣше в' рѣцы
 Бодро ея разпорѣдно запрѣхѣ.

Самъ ся единъ отдѣли момакъ
 Камъ пощерѣхъ ея той управи
 Мѣсто пригледѣва бодѣръ ускокъ!
 То е юнакомѣ законѣ първы.

Близко до устѣе си достигна,
 Доло с' урѣжѣе азѣ посочихѣ
 Остро юнакъ мя страшно погледна!
 Жалостно милко му продумахѣ:

Братиме! наша вѣра христянска,
 Богѣ тя е при менѣ проводилѣ!
 Азѣ страдахѣ отѣ злѣб' Агарянскѣ
 Бѣдному миѣ з' утѣх' управилѣ!